

МАКОСТНИЦА

Маргарита е малко, умно момиче. Винаги е спретната, чиста. Едно е, че е прекалено любопитна, навсякъде иска да проникне, всичко да узнае. И все запитва:

— Татко, защо летят птиците?

— А рибите защо живеят във водата?

— Господъ всички ли хора обича еднакво?

Често не можеше направо да ѝ се отговори.

Този ден Маргарита си играеше сама във двора: изхвърляше една по една непотребните тухлички, изостанали във градината, копна около черешата, направи във сръдата на алеята кладенецъ, дълбокъ колкото да побере юмручето ѝ, съгради кжщичка отъ сламки и постави две мравки да живеятъ въ нея, като имъ постави една капка вода и три зрънца отъ жито, после взе метлата и помете предъ прага на кжщата. И тукъ именно забеляза една оставена отъ майка ѝ чиния, бѣла като снѣгъ, съ картинки и златни шарчици по края. Дигна я — нали разтрѣбваше двора? Сега какво да я направи? Огледа внимателно картинките — представяха деца, които носятъ на рамото си кошница съ грозде. Обърна я — нѣмаше нищо отзадъ. Тогава приклепна и удари по нея съ камъкъ.

— Дзънъ! — нѣкакси странно ѝ прошепна чинията.

— Ахъ, какво ли бѣше това и отъ кжде ли идѣше тоя звукъ?

Пакъ я заразглежда — чукна я леко съ камъка. Сега по-силно и ярко звънна. Стана ѝ приятно, засмѣ се продължително, като че нѣкой я погъделичка по гушката. Повтори удара и потрети... И все по-силно и по-силно удряше. И все по-силенъ и по-приятенъ звукъ издаваше чинията.

Докато я... счупи. Парчетата нападаха по земята като градушка. Веднага разбра, че нѣщо не-поправимо лошо е направила. Ами сега, ако я откриятъ?... Набързо събра парчетата и ги захвърли въ сандъчето за сметъ. Тръгна изъ двора съ вирната руса главица и запѣ.

